

РЕШЕНИЕ

№ 7674

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8094** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ и глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Касационният жалбоподател ТД на НАП - С. обжалва съдебно решение от 06.07.2021 г., постановено по нах дело № 16020/2020 г. по описа на СРС/122 С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 546059- F573928 от 04.11.2020 г., издадено от Директор Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП С., с което на Г. Д. М. е наложена глоба от 500 лева на основание чл. 178 от ЗДДС за нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС.

С касационната жалба се сочи неправилност на изводите на районния съд за установено съществено нарушение на процесуалните правила, довело до засягане правото на защита на ответника. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което да се потвърди наказателното постановление. Направено е искане за присъждане в полза на ТД на НАП юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – Г. Д. М. с депозиран писмен отговор по жалбата, както и становище по делото, прави искане решението на СРС да бъде оставено в сила, като на ответника се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение.

Прокурор от СГП предлага въззивното решение да се потвърди като правилно и

законосъобразно.

Касационният състав на АССГ, като извърши преглед на обжалваното съдебно решение, във връзка с наведените в жалбата основания, съобразно с нормата на чл. 348, ал. 1 от НПК, констатира следното:

Касационната жалба е подадена в предвидения законов срок и от страна по първоинстанционното съдебно производство, за която решението е неблагоприятно, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Въззивен съд, след като е провел разследване по делото, е възприел въз основа на събраните доказателства за установена описаната в обжалваното решение фактическа обстановка, която се възприема и от настоящия съд, като поради това е ненужно да се повтаря. Първоинстанционният съд е счел, че от доказателствата е установено осъществяването на нарушение по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, тъй като за периода от 01.09.2019 г. до 30.06.2020 г. ответника, като ФЛ достига оборот от 50570,72 лева, поради което е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС до 07.07.2020 г., вкл. и като не е сторил това, на 08.07.2020 г. е осъществил нарушението. Настоящият съдебен състав намира този извод за законосъобразно изведен от събрания по делото доказателствен материал, съобразено и с разпоредбата на чл. 96, ал.1 от ЗДДС.

С решението си въззивният съд е приел, че в НП не била посочена дата, от която ответник е в нарушение и не било посочено мястото на извършването му. Това е мотивирало низовия съд да приеме пороци по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като допуснатото процедурно нарушение е съществено и е отменил НП. Извън това в съдебното решение се твърди да е достигнат облагаемият оборот по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, а именно в проверявания период. Настоящият съдебен състав не споделя извода на районния съд, че в случая било налице допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, при това с което нарушение, ако се установи такова, да се наруши правото на защита на ответника. Съвкупната проверка, извършена от касационен състав на материалите по административнонаказателната преписка и тези от съдебното производство пред СРС, налага недвусмислени изводи, че ответник не само разбира какво е нарушението, за което е образувано производство пред АНО, а и не отрича, че не е подал искане по реда на чл. 96, ал.1 от ЗДДС . За да е налице такова, то следва действително за нарушителя да не може да стане ясно от съдържанието на акта и съответно наказателното постановление, което именно определя границите на доказване в производството, за какво именно негово поведение бива санкциониран и въз основа на кой закон. В случая неправилно съдът, разгледал наказателното постановление, е счел, че се касае до съществени по своя характер факти, а именно тези, касаещи формалните реквизити на НП. В тази насока следва да се има предвид, че нарушението е осъществено чрез бездействие след законоустановен седемдневен срок, в случая от изтичането на данъчния период, през който е достигнат оборотът по чл. 96, ал. 1, пр. 1 от ЗДДС. Следователно, в случая при това нарушение не се касае до инкриминиран период, а до дата на извършване на нарушението, която е датата, следваща последната дата на законовия срок. Предвид изложеното и не може да се счете, че в случая е констатирано съществено по своя характер нарушение на процесуалните правила. Вярно е, че е установена практика, че нарушенията по чл. 57 от ЗАНН са съществени, а в случая не се възразява във въззивната жалба, напротив, ответник като въззивник не отрича факта на извършеното нарушение, като сочи и закъснението, което му е известно при извършената проверка – възражение срещу

АУАН. При установените данни в хода на административнонаказателното производство е допустимо да бъде прието за доказано нарушението по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. И това е така, доколкото на практика не е налице съществено изменение на фактите и обстоятелствата, относими към определяне на фактическия състав на нарушението. В случая обаче, видно и от акта, и от наказателното постановление, основните факти са останали непроменени, като и в акта, и в наказателното постановление е отразено, че е извършено нарушение по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, изразило се в неподаване на заявление за регистрация по ЗДДС в 7-дневен срок от изтичане на данъчния период, през който е достигнат облагаем оборот над 50 000 лева за последните дванадесет месеца преди текущия, като и в акта, и в наказателното постановление е посочен край на периода, в рамките на който е достигнат законоустановения праг на оборота, като е видно, че датата на изтичане на законоустановения срок за регистрация и съответно датата на нарушението е установена. В тази връзка следва да се има предвид, че санкционираното лице, е заявило, че не оспорва фактите, залегнали в наказателното постановление, а и същите са му били известни, доколкото същото е следвало да знае какъв е размерът на оборота му за посочения в наказателното постановление 12-месечен период, като се има предвид, че то е предоставило данни на данъчната администрация за проверката, приключила с АРЗДДС от 28.09.2020 г., въз основа на чиито констатации е съставен и АУАН. Поради това не е основателно твърдението в становището на ответника, във въззивната жалба че не ставало ясно коя хипотеза на чл. 178 от ЗДДС се има предвид, защото от текстовото описание на нарушението е ясно, че санкцията по тази разпоредба е за лице, което е длъжно, но не подаде заявление за регистрация в установените по ЗДДС срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, от 500 до 5000 лв. Както се посочи, налице е ясно текстово описание на нарушението и в акта, и в наказателното постановление, приетите от СРС нарушения не са такива и толкова съществени за административното обвинение факти, доколкото е видно, че е налице квалифициране по същия текст на закона, посочено е едно и също изпълнително деяние. При това положение и настоящият съдебен състав намира, че районният съд неправилно е счел, че е било налице съществено нарушение на процесуалните правила по отношение на непосочено място на извършване на нарушението и по отношение неустановена от АНО форма на вината на ответника. АНО е издал НП, което е допустимо да се осъществи по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, още повече, че в решението си СРС правилно е приел, че има извършено нарушение, че то е извършено от санкционираното лице и че е такова по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Касационен състав не приема и приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Случаят не може да се квалифицира като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Няма нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства, нито много на брой такива, за да може да се изведе съждение за незначителна обществена опасност на деянието. Фактите по случая свидетелстват за обратното. Нарушението е формално, противно на изложеното, че АНО при определяне размера на наложената глоба не е извел доводи за вината на нарушителя, районен съд оценява поведението на въззивника като виновно, при форма на вина – небрежност. Безспорно е, че не е умишлено, но небрежността е форма на вина, а от това следва, че нарушението е извършено виновно.

Поради това и настоящият съдебен състав намира, че следва да отмени изцяло

обжалваното съдебно решение като незаконосъобразно, включително и в частта му относно разноските и вместо него да постанови друго такова по същество, с което да потвърди наказателното постановление. Както се каза, правилна е оценката на районния съд относно това, че с описаното поведение по осъществено бездействие, считано от 08.07.2020 г. в рамките на законоустановен срок санкционираното лице, ответник по настоящото дело, е осъществило състав на нарушение по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. В тази насока напълно несъстоятелни са възраженията на нарушителя относно това, че не следва да носи административнонаказателна отговорност, тъй като НП било незаконосъобразно поради установени от СРС СПН. Следва тук да се има предвид, че предвид характера на осъщественото незаконосъобразно поведение на нарушителя, а именно бездействие, той не би извършил нарушение, ако бе проявило активни действия по подаване заявление за регистрация по ЗДДС в рамките на седемдневния срок, считано от 30.06.2020 г. до края на 07.07.2020 г., който е бил работен ден. Дали последният ден от законовия срок е работен, или не, е от значение с оглед евентуалното му удължаване, предвид това, че срокът не би могъл да изтече в неприсъствен ден. Това обаче няма никакво значение за датата на извършване на нарушението, защото законният срок, в който се изисква активно действие, е изтекъл в края на работен ден 07.07.2020 г., поради което и нарушението вече е било факт на датата, следваща изтичането на законоустановения срок - 08.07.2020 г., тъй като до края на 07.07.2020 г. ответник не е подал заявление за регистрация по ЗДДС в ТД на НАП С..

Не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 28, б. "а" от ЗАНН, предвиждаща освобождаване от административнонаказателна отговорност при маловажни случаи. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения, без значение дали нарушението е резултатно или формално". Отчитайки периода на закъснението и обстоятелството, че е налице нарушение на данъчното законодателство, което по естеството си е формално, че се касае за засягане на обществените отношения, свързани с администрирането и отчетността на косвения данък, съдът приема, че деянието не разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от разглеждания вид. В този смисъл, настоящата съдебна инстанция счита, че закъснението от 70 дни не е маловажен случай и не са налице предпоставките за освобождаване от административнонаказателна отговорност, поради което следва да потвърди издаденото наказателно постановление в цялост.

Според настоящ касационен съдебен състав на АССГ, случаят на административно нарушение не може да се определи като маловажен, защото макар санкционираното лице да е депозирало заявление за регистрация по ЗДДС, то това е било сторено със закъснение от седемдесет дни след изтичане на законоустановения срок за това. Наложена глоба е съобразена със съответната на нарушението санкционна норма на чл. 178 от ЗДДС, като същата е определена от закона в твърд размер от 500 лева.

С оглед на посоченото и настоящият касационен състав стига до извод, че следва с решението си да потвърди наказателното постановление.

При този изход на спора ще следва на жалбоподателя да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, за настоящата съдебна инстанция. Ето защо и съобразно с нормата на чл. 63, ал. 5, вр. с ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 37 от ЗА, вр. с чл. 27е от Наредбата за правната помощ, съдът намери, че следва да присъди в полза на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Поради изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, както и чл. 63 от ЗАНН, XX касационен състав на АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение от 06.07.2020 г., постановено по нах дело № 16020/2020 г. по описа на СРС/122, и ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 546059-F573928 от 04.11.2020 г., издадено от Директор Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП С., с което на Г. Д. М. е наложена глоба от 500 лева на основание чл. 178 от ЗДДС за нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА, Г. Д. М. да заплати в полза на ТД на НАП сумата от 80 лева /осемдесет лева/ съставляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.